

V gozdni senci.

Kadar solnea žar polétni
Z znôjem čela nam rosi,
V gozda tihi, hladni senci,
Tam najslajše se zaspí.

V gozdu vetrec mili veje,
Ziblje drevje sem ter tjá,
Da pri drugu drug prijazno
V glasih bajnih šepetá.

V gozdu ptičev zbor se glási
In šumí po strugi vir,
Ptičjim glasom prisluškuje
In odzivilje jim pastir.

Sên najlepši razprostira
Nad spijočim zástor svoj,
S sliko ga za sliko čara,
S čela mu otira znoj.

M. Opeka.

Kako so pokopali slavčka.

(Iz knjige: „Pozdravy z lesú a polí,“ spisala Vilma Sokolova; preložil —è.)

Vvsem gaji ni bilo srečnejših grmičev, kakor sta bila glog in jazmin. Rasla sta ne daleč od potočka, kateri se je vijugal po gozdnej tratici. A zakaj sta bila také srečna? Slavček, kralj vseh pevcev, napravil si je na nju, vže doli pri zemlji, kjer so bile veje obéh grmov najgostejše spletene, svoje gnezdece. Kako odlikovanje za obá grmička. V njiju sosedstvu rasla je sremza, hrast in mnogo drugih grmov, tamkaj je bila tudi belokožnata breza in bukev z listjém, katero je mehkejše od svile, ponosni hrast in stoletna lipa, gaber in javor; a tu pa tam temnela sta se mej njimi tudi vitka jelka in tožni bor. A mej vsemi temi, malimi in velikimi gozdnimi sinovi, izbral si je slavček prijateljsko spletene vejice gloga in jazmina, da si tamkaj napravi svoje skromno prebivališče. Ko je položil prvo vejico mahú in suhe trave za njegov temelj, zatrepetala sta glog in jazmin od blaženstva, také, da je na vsakej najmanjšej vejici vzraslo mnogo brstov, ki so